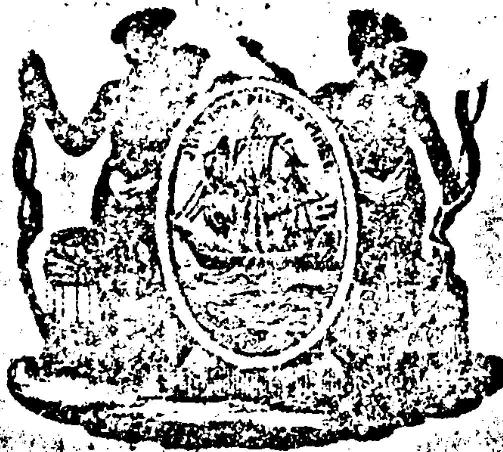
Ao. 1859. Dingsdag

No. 47. 19 April.

SURINAAMSCHE COURANT EN GOUVERNEMENTS ADVERTENTIE BLAD.

Gouvernements-Secretarie.

Paramaribo, den 15 April 1859.

Bij Gouvernements Resolutie van den 12 dezer No. 4, is, onder de nadere goedkeuring des Konings, aan den Heer C. Elder, wegens vertrek uit het district *Coronie*, verleend een *eervol* ontslag als Raad Hoofd Ingeland aldaar; terwijl in zijne plaats als zoodanig is benoemd, de Heer J. H. Lente.

De Gouvernements-Secretaris,
E. A. van EMDEN.

Gouvernements-Secretarie.
Aanzoek voor Vrijgeving.

1859.

15 April. Van de slaven *Christiaan*, geboren in 1839, en *Antje*, geboren in 1844, kinderen van *Kokette*, toebehoorende aan C. P. Limes.

» » Van de slavin *Marie*, wier geboortejaar en moedersnaam onbekend zijn, en hare dochter *Juliana Carolina*, geboren in 1858, toebehoorende voor den vrijdom aan C. J. Hering.

» » Van den slaaf *Hendrik*, geboren in 1805, zoon van *Saraatje*, toebehoorende aan plant. *de Lemmert*, divisie *boven Cottica en Perica*.

De Gouvernements-Secretaris,
E. A. van EMDEN.

Tweede Afkondiging.

Gouvernements-Secretarie.

Paramaribo, den 18 April 1859.

Bij Gouvernements resolutie van den 16 dezer No. 4 is, aan het kind Emanuel Samuel Zord vergund, om met weglating van zijnen familienaam *Zord*, dien van BOEREVEEN te voeren, en zich alzoo te noemen:

Emanuel Samuel Boereveen.

De Gouvernements-Secretaris,
E. A. van EMDEN.

Gouvernements-Secretarie.
POST-KANTOOR.

Op DONDERDAG den 21sten dezer, zullen de Mail-pakketten des middags ten **12 URE**, worden gesloten en verzonden per de Stoomboot *Paramaribo*.

De Ambtenaar tijdelijk belast met de Posterij,
E. C. WESENHAGEN.

Transport.

(5651) Den 15 April 1859. J. M. Nieuwenhuijzen Erfgename van wijlen hare dochter A. A. van Zuijlen, aan P. E. Triebels, van het Huis en Erf aan de *Prince straat*, N. W. La. E No. 276, O. W. La. D No. 875.

Paramaribo, den 18 April 1859.

De Griffier bij het Geregtshof,
MARTINI van GEFFEN.

Paramaribo, den 18 April 1859.

(5654) Naar aanleiding voor art. 26 van het Reglement voor het Departement der *Onbeheerde Boedels* (G. B. No. 1 van 1836) liggen voor den tijd van *drie* weken ter Secretarie van het Commissariaat voor genoemd Departement, voor Crediteuren ter *visie*, de Boedelbeschrijvingen van de *solvente* boedels van Johannis Toepet en Adriaan Niebert en van de *insolvente* boedels van Sara Salomon Samson en Pierre Aimé Joseph du Bus zich geschreven hebbende Pierre du Bus, alsmede voor zoover laatstgemelde boedels betreft, de rekening en verantwoording benevens de daarop geformeerde balans, met inthimatie om, wanneer zij eenige aanmerkingen het zij op de gegrondheid of de hoegrootheid der daarop voorkomende schuldvorderingen, het zij op de rangschikking der Crediteuren, of eenige remarques of zoogenaamde debatten op de rekening en verantwoording mogten hebben in het midden te brengen, daarvan binnen den tijd van *drie* weken, na den dag, waarop de bevoegdheid, om van de bedoelde stukken *visie* te nemen is geëxpireerd, bij eenig behoorlijk schriftuur aan Commissarissen te doen blijken.

De Secretaris bij het Collegie van Commissarissen voor het Departement voornoemd,
J. ELLIS.

(4275) De inschrijvings biljetten op de te koop aangebodene:

18 vaten SUIKER,

van plant. *Lunenburg*, zullen op **HEDEN** des voormiddags om 10 uren bij het Wees-Departement geopend worden.

Paramaribo, den 19 April 1859.

SEQUESTERS

der Plantagen *Frederici'sgift* en de *Goede Hoop*, zullen op DONDERDAG den 21 dezer, des voormiddags om 9 ure, ten overstaan van den Heer Gecommitteerde uit het Geregtshof tot de Zaken van Curatele en Sequestratie publiek Verhuren:

Bovengenoemde EFFECTEN cum annexis, ingevolge Inventaris en voorwaarden, welke voor belanghebbenden ter inzage liggen ter Griffie van het Geregtshof. (5655)

NIEUWSTIJDINGEN.

Engeland.

De sedert lange jaren tusschen Frankrijk en Engeland aanhangige geschillen betreffende de visscherij in New-Foundland, zijn thans op het punt van in der minne bijgelegd te worden. Men weet dat reeds in 1856 door beide mogendheden een verdrag is gesloten, waarbij de Engelsche regering ten aanzien der visscherij in New-Foundland verschillende concessien ten behoeve van Frankrijk deed, betwelk van zijne zijde aan Engeland grootere vrijheid schonk tot uitoefening van de vischvangst langs de kusten van Labrador. Deze conventie kon echter eerst dan in werking treden, wanneer de wetgevende magt van New-Foundland haar goedkeurde; doch deze weigerde de gevraagde sanctie te verleenen, zoodat de geheele zaak weder ongeregeld bleef. Intusschen werden de Fransche schippers wel is waar na en dan aan eenige onbillijke beperking onderworpen, maar maakten ook menigmaal inbreuk op de tractaten, die deze geheele zaak beheerschen. De New-Foundlanders hebben zich over dit laatste beklaagd en de Engelsche regering heeft zich verpligt gezien om die klagten ter kennis der Fransche regering te brengen. De botsing die sommigen voorzagen, is echter voorkomen door de houding van het Fransche gouvernement, dat zich op de meest welwillende wijze bereid verklaarde, om alle geschillen betreffende de visscherij van Terre Neuve in der minne bij te leggen. De Engelsche minister van kolonien heeft zelfs aan het Lagerhuis medegedeeld, dat de Fransche regering verklaard heeft te begeeren, dat hare bereidwilligheid om in deze aangelegenheid alle mogelijke welwillendheid te betoonen, moge worden aangemerkt als een nieuw bewijs van den vriendschappelijken en vergevingsgezinden geest, die haar bezielt. Beide mogendheden zijn daarna overeengekomen, dat eene gemengde commissie ten spoedigste naar New-Foundland zal vertrekken, ten einde een plaatselijk onderzoek in te stellen naar de wijze, waarop de tractaten door de Engelsche en Fransche visschers worden nageleefd. Intusschen hebben beide regeringen aan al de schippers der visschersvaartuigen den last doen toekomen, om, bij de uitoefening van hun bedrijf op New-Foundland, tot voorkoming van botsingen, de meest mogelijke omzigtigheid in acht te nemen. — De redetwist in het Eng. Parlement over de traktaten van 1815 gevoerd, wekte tot de aanstipping van eenige bijzonderheden op, die in een der dagbladen voorkomen. Zoo leest men in een verslag van 1815: Italiaansche aangelegenheden: 1815. — Het lot van Polen

en Saksen werd beslist; eene schikking tot de zamenstelling van Pruissen kwam tot stand; de uitbreiding van de koningrijken Hanover en Nederlanden en die van Zwitserland werd bepaald, en er werd besloten dat de drie vertakkingen van het oostenrijksche huis hersteld zouden worden in de bezittingen welke zij vóór de Fransche revolutie in Italie hadden, en dat de oudste tak den ouden Staat van Venetie zou behouden, welken hij bij het traktaat van Campo Formio in 1797 verkreeg, in ruil voor de Nederlanden. Er bleven twee moeijelijkheden met opzigt tot Italie over, die het kongres veel verlegenheid veroorzaakten; zij ontstonden uit de aanspraken van Spanje ten eene en die van Murat ter andere zijde. De terugkomst van Napoleon op 20 Maart schorste de beraadslagingen over de aanspraak van Spanje op het hertogdom Parma, dat aan de afstammelingen van Filips V behoord had. Wat Murat betreft, deze hoopte zijne staten te behouden, vertrouwende op zijn verbond met Oostenrijk, doch ten gevolge van een verschil dat tusschen hen rees brak de krijg uit en Murat werd den 2 Mei 1815 nabij Tolentino en den volgenden dag te Macerata geslagen. — 23 Maart 1815, verklaring betreffende Napoleon, door de Mogendheden die het Parijsche traktaat van 30 Mei 1814 teekenden en te Weenen vereenigd waren, waarbij wordt vastgesteld, dat zij het traktaat van Parijs in volle kracht zullen handhaven en al hunne pogingen aanwenden om den algemeenen vrede te bewaren. — 9 Junij 1815, slothandeling van het kongres.

De grondslagen, waarover men het eens was geworden, hetzij in de protokollen der Europesche magten, of in de traktaten te Weenen gesloten uitgedrukt, en bijzonder die met betrekking van grondgebied; werden opgenomen in een stuk, dat den 9 Junij 1815 door Oostenrijk, Frankrijk, Groot-Brittannie, Portugal, Pruissen, Rusland en Zweden geteekend werd. Spanje weigerde te teekenen, alhoewel zijn plenipotentiaris, de heer de Labrador, had deelgenomen aan de beraadslagingen over de Europesche aangelegenheden. De weigering geschiedde op grond dat er bepalingen in voorkwamen, die strijdig waren met de wettige regten der afstammelingen van Filips V op de hertogdommen Parma, Piacenza en Guastalla."

»De traktaten van Weenen en Parijs vormen op dit oogenblik", zoo leest men verder, »de grondslagen van het openbaar Europeesch regt. Zij hebben een onherstelbaren slag ontvangen door de oprigting van het koningrijk Belgie in 1830 en door de inlijving van Krakau bij de oostenrijksche bezittingen in 1847. Artikel 6 van het Parijsche traktaat van 1814 verklaart dat Italie, met uitzondering van dat gedeelte hetwelk aan Oostenrijk toegewezen werd, uit onafhankelijke staten zal bestaan. Naderhand sloot Oostenrijk echter afzonderlijke traktaten met Florence, Modena, Parma en Napels, waarover men zich thans beklaagt, daar zij geschikt zijn om aan Oostenrijk een ongepasten invloed over het Italiaansche Schiereiland te verschaffen."

— Men zal zich welligt herinneren dat lord Elgin, de Engelsche gevolmagtighe voor de Chinesche aangelegenheden, op de rivier Yang-tse-kiang tot in het binnenste van China doorgedrongen en van dezen gewaagden togt behouden teruggekomen is. Een brief uit Hongkong van 15 Januarij jl. deelt daaromtrent de volgende bijzonderheden mede: Lord Elgin is den 1sten Jan. te Shanghai teruggekomen, nadat hij den Yang-tse-kiang tot de stad Hankau opgevaren en met de opstandelingen in aanraking geweest was. De stoomschepen *Furious* en *Cruizer*, welke tot de hem vergezellende flotille behoorenden, heeft hij, wegens de ingevallen daling van den waterstand der rivier, vooreerst in het hart van China moeten achterlaten. In het algemeen is de scheepvaart op den Yang-tse-kiang met vele moeijelijkheden verbonden. Aan gene zijde van het punt alwaar de werking van eb en vloed ophoudt, kan hij wegens den sterken stroom en de vele bogten zijner bedding, alleen door stoomschepen met voordeel bevaren worden; en geen stoomschip van meer dan negen of tien voeten diepgang zou er het geheele jaar varend kunnen blijven. Over het commerciele gewigt van het stroomdal van den Yang-tse-kiang liet zich geen vertrouwen verdienend oordeel vellen, daar de nu reeds vijf jaren aanhoudende strijd tusschen de opstandelingen en de keizerlijke troepen, het handelsverkeer er schier geheel vernietigd heeft, hoewel de opstandelingen thans nog slechts meester zijn van nagenoeg een derde gedeelte van het gebied, hetwelk zij een tijd lang bezet hielden. Op de rivier ziet men naauwelijks eene enkele jonk meer, die hunne vlag voert, en de keizerlijke flotille, welke de rivier in hare magt heeft, is in bestendigen strijd met de forten op den oever, die door de opstandelingen bezet zijn. Zoo ver de Engelsche expeditie in staat was de zaak te beoordeelen, wordt de oorlog zelf aan beide zijden zeer flaauw gevoerd; daarentegen ontbreekt het niet aan ijver en geestdrift, wanneer het om het verwoesten van steden of om het uitplunderen van het land te doen is. Bij meer dan ééne gelegenheid werd uit de forten, die in de magt der opstandelingen zijn op de Engelsche schepen gevuurd; maar de tuchtiging, welke het onvermijdelijke gevolg daarvan was, noopte de hoofden der muiters, die meestal uit Canton herkomstig zijn, om naar reden te luisteren en zich bijzonder beleefd te betoonen. Lord Elgin's bezoek van het punt alwaar de rivier Han in den Yang-tse-kiang valt, heeft de overdrevene voorstelling van het gewigt van Hankau als handelsplaats, welke door de reisbeschrijving van eenen Katholieken zendeling-prediker, den abt Huc, in omloop was gebragt, veel lager gestemd. De beide gedeelten der stad, liggende aan het punt alwaar de rivieren elkander ontmoeten, welke benevens de voor het handelsverkeer dienende voorstand niet minder dan acht millioen inwoners zouden bevatten, tellen thans slechts omstreeks een millioen, en het is niet te denken, dat zij in betere tijden ooit meer dan 3 millioen inwoners gehad hebben. Met dat al is Hankau ten aanzien der grootte van zijne stapelplaatsen voor koopwaren en van zijn handelsverkeer van meer gewigt, dan eenige andere van de Chinesche havens die voor den buitenlandschen handel geopend zijn. Opmerkelijk is het, dat de van buiten 's lands ingevoerde goederen te Hankau verkocht worden tot eenen prijs, welke ze niet belet met de inlandsche fabrikaten mede te dingen, hoewel men tot nog toe onderstelde dat dit ten gevolge der hooge binnenlandsche tollen, midden in China niet mogelijk zou zijn, en hoewel die goederen van Shanghai gekomen en alzoo niet alleen door de keizerlijke overheden, maar ook door de opstandelingen aan heffingen onderworpen geworden waren. Als het punt waar de producten van Hupeh, Hunan, Kweitschau en Sezchuen tegen de producten der noordelijke en oostelijke provincien van China worden geruild, is Hankau van groot gewigt voor den handel; ook betoonden de inwoners zich zeer gezind om met de Engelschen handel te drijven, en vernamen zij met kennelijk leedwezen, dat de expeditie geene handelsartikelen had medegebragt. Ook is het eene belangrijke omstandigheid, dat te Hankau ijzer van de beste soort te bekomen is, alsmede steenkolen die op stoomschepen bruikbaar zijn.

— In de munt te Londen heerscht sedert eenigen tijd eene buitengewone bedrijvigheid, ten gevolge van de groote vraag naar zilveren muntspecien. Zeven stempelpersen zijn steeds in werking en leveren ongeveer een millioen muntstukken 's weeks. Nog grooter is de bedrijvigheid in de munten van Bombay, Bengalen en Madras. De werkplaatsen, dier inrigting moesten om in de behoeften van Indie te kunnen voorzien aanmerkelijk worden uitgebreid. De munt te Calcutta alleen bezit 24 persen, — driemaal meer dan die te Londen — en zal 600,000 muntstukken daags kunnen slaan.

— De president der Vereenigde Staten heeft in een schrijven aan zijne politieke vrienden het programma bekend gemaakt dat hij voornemens is aan de natie te onderwerpen en dat hij hoopt dat door het Amerikaansche volk ondersteund zal worden, bij de eerstvolgende verkiezing van een president. De heer Buchanan verklaart in dit schrijven dat hij de beginselen zal ondersteunen, welke door den tijd gesanctionneerd zijn en die hem van zijne staatkundige tegenstanders gescheiden hebben en hem juist door den aard der bondsconstitutie van hen zullen blijven scheiden. Op zijne banier zal geschreven zijn: eerbied voor de regten van andere staten, eene naauwgezette toepassing van de constitutie, de weigering om aan het congres eene magt te geven, welke aan dat ligchaam door de constitutie niet wordt verleend en eene strenge spaarzaamheid in het beheer der openbare gelden.

— Den 13den Februarij is te Washington plegtig het feest van de inlijving van Oregon bij de Unie gevierd. De president Buchanan heeft bij die gelegenheid voor een der ramen van het gouvernements-hotel eene rede gehouden, waarin hij de burgers der Vereenigde Staten geluk wenscht met deze aanwinst van een nieuwen souvereinen staat, terwijl hij tevens te kennen gaf dat de uitbreiding van grondgebied de grondslag van 's lands staatkunde moet uitmaken. Alleen de schroomvalligen, voegde hij er bij, waren tegen die politiek.

De vice president der republiek, de heer Beckenridge, die aangezocht was om insgelijks zijn gevoelen te zeggen over de kwestie van Cuba, heeft in een ander deel der stad verklaard, dat de Vereenige Staten tot dusverre veel gepraat hadden zonder iets te doen, in tegenstelling van Engeland, dat begint te handelen overeenkomstig zijn wensch, en vervolgens praat. Indien, zeide hij verder, het eiland Cuba aan den ingang van het Engelsche kanaal gelegen was, in plaats van aan de golf van Mexico, dan zou Engeland dit gebied binnen tien dagen bezitten. Hij wilde het eiland echter niet door oneerlijke middelen verwerven, maar hij wenschte met een aantal zijner medeburgers gereed te zijn tot handelen, ten einde alle eerlijke middelen te kunnen aanwenden, om Cuba onder de Unie te brengen.

— Bij het congres is eene boodschap ingekomen van den president, vergezeld van een rapport van den attorney general, waarin geconstateerd wordt dat de autoriteiten te Savannah de stellige instructien van de regering ontvangen hebben, om den slavenhandel te onderdrukken, overeenkomstig de maatregelen, bij verschillende gelegenheden door het congres goedgekeurd.

— In den senaat van den Amerikaanschen staat Indiana, zijn twee leden, de senatoren Gooding en Heffron, duchtig met elkander handgemeen geweest, tengevolge van personaliteiten, die beiden zich eenige dagen vroeger jegens elkander veroorloofd hadden. Te midden van het gevecht schoot een broeder van Gooding toe en sloeg den senator Heffron met zijn rotting zoodanig op het hoofd, dat hij ernstig gewond werd. De opgewondenheid in den senaat was wegens dit voorval zeer groot.

Berigten van verschillenden aard.

In de tegenwoordige oogenblikken dat de Donau-vorstendommen alle aandacht trekken, zal een levensschets van den nieuw benoemden vorst Alexander Couza, niet ondienstig zijn.

Couza is ruim 30 jaren oud. Zijn vader was een Moldavisch bojaar van de tweede klasse, zijne moeder eene Griekin. Na de omwenteling van 1848 uit zijne woonplaats verdreven, ging hij naar Weenen en Parijs, in welke laatste hoofdstad hij zijne eerste opvoeding ontvangen had. Na het bewind van Machiel Stourdza in zijn vaderland wedergekeerd, nam hij dienst in het kadettenkorps en verliet het met den rang van luitenant. Vervolgens leefde hij eenigen tijd op zijne goederen, van waar hem het vertrouwen van vorst Ghika, wiens gunst hij zich door zijne Unionistische gevoelens en handelingen verworven had, tot het ambt van directeur bij het departement van binnenlandsche zaken riep, welk ambt hij echter slechts weinige maanden later, uithoofde van blijkbare ongeschiktheid, verlaten moest. Aan zijne vroegere vriendschap met Vorst Vogorides had hij, zoodra deze aan het bewind was gekomen, zijne benoeming tot prefect van Galacz en zijne bevordering tot majoor en adjudant te danken. Bekend is het hoe hij zijnen vorstelijken weldoener deze onderscheidingen vergold, dewijl hij hem in een lasterlijken brief de dienst opzegde. Uit dankbaarheid hiervoor werd hij, na de nietigverklaring der eerste verkiezingen, tot afgevaardigde in den Divan benoemd, waar hij eene zeer onbeduidende rol speelde en zijne hoogdravende, maar zinledige welsprekendheid door anderen geheel naar den achtergrond werd geschoven. In weerwil van zijnen roem als vrijheidsvriend, gaf hij zijne stem aan de bojaren tegen de billijke eischen der boeren tot afschaffing der drukkende vroondiensten. Kort daarna keerde hij zijnen vrienden andermaal den rug toe en naar de gastvrije tafel van Vogorides terug, die hem weder in genade opnam en tot adjudant des generaals Ghika benoemde. Toen Stourdza, Katardji en Pona als Kaimakans optraden werd het ministerie van oorlog ontbonden en dat departement ad interim aan Couza opgedragen, zonder dat men nogtans waagde hem tot generaal te benoemen. Aanvankelijk bleef hij nu Vorst Vogorides getrouw, totdat hij bemerkte, dat de wind uit het westen sterk ten behoeve der Unie woei en dat hij zich zijnen post als ladder tot zijne eigene verheffing ten nutte kon maken, weshalve hij zich als blind werktuig tot alle gewelddadige maatregelen der nieuwe regering leende. Wat zijne zedelijke eigenschappen betreft, hij is van zeer prikkelbaren aard, niet zonder geest, maar ongeschikt tot allen arbeid, die langdurige inspanning vordert. Aan zijne soldatenzucht paart zich eene sterke neiging tot den wijn, het spel en de vrouwen. Hoe zijn naam op de lijst der daartoe geregtigde candidaten voor de waardigheid van Hospodar gekomen is weet, behalve de Fransche consul, niemand want het daartoe vereischt jaarlijksch vast inkomen van 3000 dukaten bezat hij op verre na niet.

De *Morning Chronicle* deelt mede, dat de vrouw van een timmermansknecht te Brighton, onlangs is bevallen van tweelingen, nadat zij in Maart 1857 van drie, in September 1855 van twee, in Mei 1854 van één, in October 1852 van twee en in 1851 en 1849, telkens van één kind bevallen was, zoodat zij na negen jaren getrouwd te zijn geweest, twaalf kinderen had ter wereld gebragt. Hierbij wordt tevens een niet minder merkwaardig voorbeeld van dien aard aangehaald, namelijk dat van zekere Maria Anna Ellen, de vrouw van een armen wever, te Neulerchelfield, die in elf bevallingen 32 kinderen, namelijk 26 zoons en 6 dochters het leven schonk, die zij allen zelve gezoogd heeft en waarvan er nog 28 aanwezig zijn. De laatste maal beviel zij van drielingen, waarvan er twee levenloos geboren zijn. Opmerkelijk is het, dat haar echtgenoot een tweelingbroeder heeft, en dat zij zelve het aanzijn is verschuldigd aan eene bevalling van vier kinderen. De moeder dezer vrouw, die 38 kinderen ter wereld heeft gebragt, overleed op het oogenblik dat zij van tweelingen beviel. Het grootste aantal in eene bevalling geboren kinderen, schijnt te zijn geweest 6, zijnde allen doodgeboren zoons, en wel van eene vrouw, die voor de tweede maal gehuwd was en in het geheel van 41 kinderen bevallen is. Uit haar eerste huwelijk zijn, in 27 jaren 27 jongens en 3 meisjes geboren, waarbij zich de omstandigheid voordoet, dat zij de eerste maal van 3, de tweede maal van 5 en de derde maal van 6 kinderen beviel. Te Moskou bestaat nog het voorbeeld van eene moeder, die, na 27 maal in het kraambed te hebben gelegen, van 69 kinderen en daaronder vier maal van 4, zeven maal van 3 en zestien maal van 2 kinderen bevallen was!

Aan een Duitsch weekblad ontleent de *Letterbode* de volgende opgaven omtrent het gebruik en den voorraad van steenkolen. Het jaarlijksche verbruik dezer brandstof over de geheele aarde kan op 2500 millioen centenaars of 625 millioen Pruissische tonnen van $7\frac{1}{2}$ voet gesteld worden, hetgeen overeenkomt met 12,633,333 kub. lachter. (Een lachter is ruim 2 Ned. el).

Een vierkante mijl, bevat 12,960,000 vierk. lachter, zoodat men uit de boven opgegeven hoeveelheid steenkool een vierkante mijl een lachter hoog zou kunnen opstapelen.

De bekende voorraad kool op de geheele aarde beslaat ongeveer 8000 vierk. Pruissische mijlen; als men hierbij eene gemiddelde diepte van 30 voet aanneemt, hetgeen zeker beneden de waarheid is, zou alzoo de geheele voorraad eene ruimte van 10 kub. mijlen innemen en toereikende zijn voor 36,000 jaar. De voorraad in Pruissen alleen zou de geheele aarde voor 900 jaar kunnen voorzien.

Ziet, mijne heeren, den schoonen aerolieth (meteoorsteen), welken ik op eene wandeling gevonden heb. — Met deze woorden rigtte keizer Napoleon zich bij zijn laatste verblijf in het kamp te Chalons tot zijn gevolg en in het bijzonder tot iemand, die als eene autoriteit in dit opzigt moest beschouwd worden. — Sire, gaf deze tot antwoord, de steen, dien Uwe Maj. gevonden heeft, is een kogelvormige zwavelsteen, die in groote menigte in krijt-formatie in deze streek gevonden wordt. — Gij hebt het mis, mijnheer, het is een aerolieth! was het antwoord des keizers, terwijl hij te gelijk den geleerde den rug toekeerde. — Nu hebt gij eens gezien, liet de generaal L. er ironiek op volgen, hoe Z. M. tot andere inzigten te brengen is!

Den 18den Februarij is te Konstantinopel het nieuwe kerkhof der Protestanten ingewijd. Het is bestemd voor personen van alle landen en het terrein een geschenk des sultans. Daar het verdeeld is naar de nationaliteiten, waren bij de inwijding de Pruissische, Engelsche, Noord-Amerikaansche en andere Nederlandsche, met hunne predikanten aanwezig. Er gezanten werden in alle talen redevoeringen gehouden en door de Pruissische schoolkinderen werd een koorgezang aangeheven.

Fransche, Engelsche, Duitsche en Italiaansche bladen bevatten bij voortduring beschouwingen over het *vredelievende* — deze naam wordt er althans in het algemeen aan gegeven, en bij lezing kan het ook niet anders genoemd worden — over het vredelievende artikel van den *Moniteur* van den 5 Maart. Elke partij, elke natie beoordeelt de woorden in den *Moniteur*, of 's keizers woorden, naar haar standpunt en hare zienswijze, en na al die bladen te hebben gelezen en herlezen komt men toch niets verder en toch is het al meer en meer moeijelijk eene meening te vormen over den toestand van Frankrijk. In den doolhof van geruchten, oordeelvellingen, feiten, ware en valsche tijdingen, raakt men op het laatst zoo verward dat men er niet uit kan komen. De verklaringen van den *Moniteur* en het ontslag van prins Napoleon schenen een duidelijk gunstige beteekenis te hebben, die althans door de beurze er aan gehecht werd; maar nu wordt het gunstige vooruitzigt op nieuw verzwakt door verschillende geruchten, als daar zijn: dat 's prinsen aftreding niet definitief is en hij eerlang weder als minister zal optreden; dat de krijgstoerustingen worden voortgezet; dat drie honderd kanonneerbooten den 1 April moeten geleverd worden, enz. enz. Voegt men daarbij dat de *Presse* meer dan ooit aanzet, dat in het *Journal des Débats* een artikel voorkomt, waaruit eene bezorgdheid is ontstaan met betrekking tot de plannen van Oostenrijk; voorts dat de telegrafische berigten niet gunstig luiden, — dan zal men inderdaad moeten bekennen dat de politieke horizon van Europa nog alles behalve helder is. Met zekerheid is echter nog niets op te geven, zoo ver is het met de zaken nog niet gekomen, en met genoegen ontving men de tijding uit Weenen, die, wat lord Cowleys zending betreft, de door dezen diplomaat aangewende pogingen nog volstrekt niet als mislukt voorstelt; thans echter waait de wind weder uit een andere hoek. De politiek heeft hare *maartsche buijen*.

Eerlang zal een proces worden behandeld dat een nog al zonderlingen oorsprong heeft. Voor vijfentwintig jaren kwam een oud edelman uit Thuringen zich te Parijs vestigen, waar hij van een sober jaargeld leefde, dat een zijner bloedverwanten hem had toegelegd. Hij had slechts zijn kleinkind, een meisje van vier jaren, en eene opgezette kat medegebragt, van welk laatste voorwerp hij nooit wilde scheiden. Voor eenige jaren stierf hij, na zijne kleindochter te hebben uitgehuwd aan eene beambte bij een der ministeriën. Op zijn sterfbed liet hij de jeugdige echtelingen zweren zich niet van de opgezette kat te ontdoen en haar als een onderpand van hun toekomstig geluk te bewaren. De belofte werd stipt nagekomen. Voor eenige weken echter kwam de driejarige zoon van den beambte B. bij de opgezette kat en begon, met de bederfzucht aan alle kinderen eigen, het dier behoorlijk te plukken. Toen hij daarmede bezig was werd hij door zijne ouders verrast en deze werden op hunne beurt verrast toen zij onder het harige bekleedsel der kat een blikken doos ontdekten. Zij openden ze en vonden daarin perkamenten welke zij niet konden ontcijferen en bij eenen deskundige bragten. Deze verklaarde na onderzoek der stukken dat

daaruit bleek dat de jonge vrouw hare regten op de nalatenschap van een rijken bloedverwant kon doen gelden. Onverwijld schreef de heer B aan den burgemeester der gemeente . . . . . , en het antwoord dat hij van daar ontving hield in, dat voor twee jaren een zeer aanzienlijke erfenis door de stad . . . . . was in bezit genomen, bij ontstentenis van bekende erfgenamen des overledenen. Het spreekt van zelf dat hieruit een regtsgeding ontstaat hetwelk in Duitschland groot opzien zal baren.

In den avond van 27 Februarij heeft er bij den heer Fould minister van staat, een gecostumeerd bal plaats gehad, dat zeer schitterend was. Men heeft bij die gelegenheid twee maskers opgemerkt waarvan het eene den vrede en het andere den oorlog zinnebeeldig voorstelde. De *vrede* droeg een lang wit kleed met een olijftak in de hand en een kroon van olijfbladen op het hoofd met gouden vruchten in het midden. De *oorlog* had een chacot op het hoofd en eene lans in de hand. Toen de *vrede* bij prinses Mathilde verscheen, bood hij haar zijn olijftak aan met de woorden: » Vergun mij Mevrouw om dien tak voor uwe voeten te leggen." » Ik neem dien aan als voorteeken," was het antwoord der prinses; » maar ik kan u voor niets instaan."

Wat *den oorlog* aangaat, deze reikte een generaal, die zijn hoogen rang aan den veldtogt in de Krim te danken had, zijne lans over met de vraag: » Wilt gij haar aannemen?" » Gaarne," was het antwoord van den toekomstigen maarschalk, » vechten is mijn beroep, maar ik moet u opmerken, dat ééne zwaluw geen zomer aanbrengt." Op het zeggen dezer woorden ontstond een gelach en *de oorlog* ging zijn fortuin elders zoeken.

In weerwil van de gevaren, waarmede Zwitserland zich bedreigd ziet blijven de inwendige twisten nog eene groote rol aldaar spelen. Dit is bijzonder het geval ten aanzien van den steeds heviger wordende wortelstrijd tusschen de clericalen en de radicalen. Intusschen bestaat er geen grond om te twijfelen, dat al de Zwitsers bereidwillig goed en bloed zullen ten offer brengen, om de neutraliteit en onafhankelijkheid huns lands te verdedigen. De door den bondsraad gedane verklaring, dat ook de neutraliteit van de aangrenzende Savooische provincien met opzigt tot het vervoeren van Fransche troepen geëerbiedigd moet worden, heeft een zeer goeden indruk gemaakt.

De Victoria-Kokerbrug te Montreal.

Een arbeid, die een glanspunt in de geschiedenis der verschillende bouwwerken zal uitmaken, is de Victoria-kokerbrug, die men op dit oogenblik bouwt, om de beide oevers van de St. Laurens rivier nabij Montreal, in Noord Amerika, met elkander te verbinden. Dit buitengewone werk, hetwelk de aandacht in Engeland en de Vereenigde Staten bijzonder wekt, vordert vrij snel. Van de 24 gemetselde hoofden of pijlers, waaruit dit reusachtige monument zal zijn zamengesteld, zijn op dit oogenblik veertien voltooid. De twee laatsten zullen in 1859 worden gebouwd. Om een denkbeeld van dien bewonderenswaardigen arbeid te geven, zal het toereikend zijn te zeggen, dat de Victoria-kokerbrug meer dan 50 millioen kosten en minstens 2½ Ned. mijl lang zal zijn. De brug bestaat uit een stel gegoten buizen, die aan de einden bijeengevoegd zijn en door 24 gemetselde pijler gedragen worden; ieder dier pijlers is vijftien voet dik. De zuidelijke zijden der pijlers, zijnde die, welke tegen de rigting van den vloed zijn gekeerd, die op deze plaats met een snelheid van 7 tot 10 mijlen in het uur stroomt, loopen in zeer scherpe hoeken uit; die aan de zuidzijde vertoonen eene ligt hellende oppervlakte. Men heeft ze dien vorm gegeven, opdat zij den minst mogelijken wederstand aan de ijsschotsen zouden bieden, die met het einde van den winter komen afdrijven, en die, daar zij dikwijls 30, 40 en zelfs 50 voeten hoogte bereiken, bij herhaling groote schade aan de uit massieven steen gebouwde huizen hebben toegebragt, welke op de kaaijen van de stad Montreal zijn opgetrokken. Onder de genoemde pijlers is naauwelijks een steenblok te vinden, dat minder dan 7 tonnen weegt, en het meerendeel van die, welke tegen het ijs moeten bestand zijn, weegt tien tonnen. Deze blokken zijn niet alleen met het stevigste cement verbonden, maar bovendien nog op verscheidene plaatsen met reusachtige ijzeren ankers, die eenige duimen diepen in ieder blok zijn bevestigd. De openingen, door deze bewerking veroorzaakt, worden op de gewone wijze met gesmolten lood gevuld, waardoor het geheel tot een vaste massa wordt vereenigd. In het binnenste van die reusachtige metalen buis, uit gegoten kokers zamengesteld, die met de einden aan elkander zijn gevoegd en door gemetselde pijlers boven den stroom worden gedragen, zullen de treinen van den spoorweg van Montreal heen en weder trekken. De bijeengevoegde buizen zullen aan ieder der beide einden 19 voet hoogte hebben; hare afmetingen zullen trapsgewijze grooter worden, zoodat zij in het midden 22 voet en 6 duim in doorsnede bereiken. Iedere buis moet 16 voet breed zijn, zijnde 9 voet 6 duim meer dan de breedte van den weg, die volgens de reglementaire bepalingen der Canadasche spoorwegen, 5 voet, 6 duim wijd is. Het totale gewigt van de ijzeren buizen zal 10,400 ton zijn. Als de brug gereed is, zal zij het meest majestueuse gezigt opleveren, dat men zich zou kunnen verbeelden; zij zal 60 voeten boven de zomer-waterlijn van den St. Laurens-rivier verheven zijn. Deze hoogte neemt aan beide zijden met eene helling van 1 tot 130 af, zoodat aan de beide uiteinden de brug slechts 36 voet boven het water zal liggen.

Producten-Handel.

Bij inschrijving verkocht.

Suiker. Den 16den dezer, van plant. Livorno een derde, 13 vaten a 10,11 cent.

Scheepvaart.

AANGEKOMEN.

Den 16den dezer, de koloniale schooner *Coronie*, kapt. Wildschut, van Demerarij.—

Den 18den, de Fransche oorlog schooner *Laborieuse*, kommandant Dupuids, van Cajjenne.

Schepen in Lading.

NAAR AMSTERDAM.

Plato, kapt. H. H. Koch, adres bij F. P. Bouguenon. Sluit uiterlijk 25 dezer.

Louisa Christina, kapt. Ten Harmse, adres bij J. H. Zaal. Sluit ULTIMO dezer.

Mina, kapt. Cupido, adres bij M. M. Curiel.

Sagitta, kapt. Bakker, adres bij J. H. Zaal.

Willem en Carel, kapt. N. D. Steenveld, adres bij H. Degenhard.

Amsterdam, kapt. Wehdemeijer, adres bij H. Degenhard.

Gedrukt bij J. C. Muller Az.

Het Abonnement is per jaar . . . f 20—
voor zes maanden . » 11—
» drie » . » 6—
Voor elk afzonderlijk nommer der Courant » —25
De prijs der Advertentie is per regel » —25